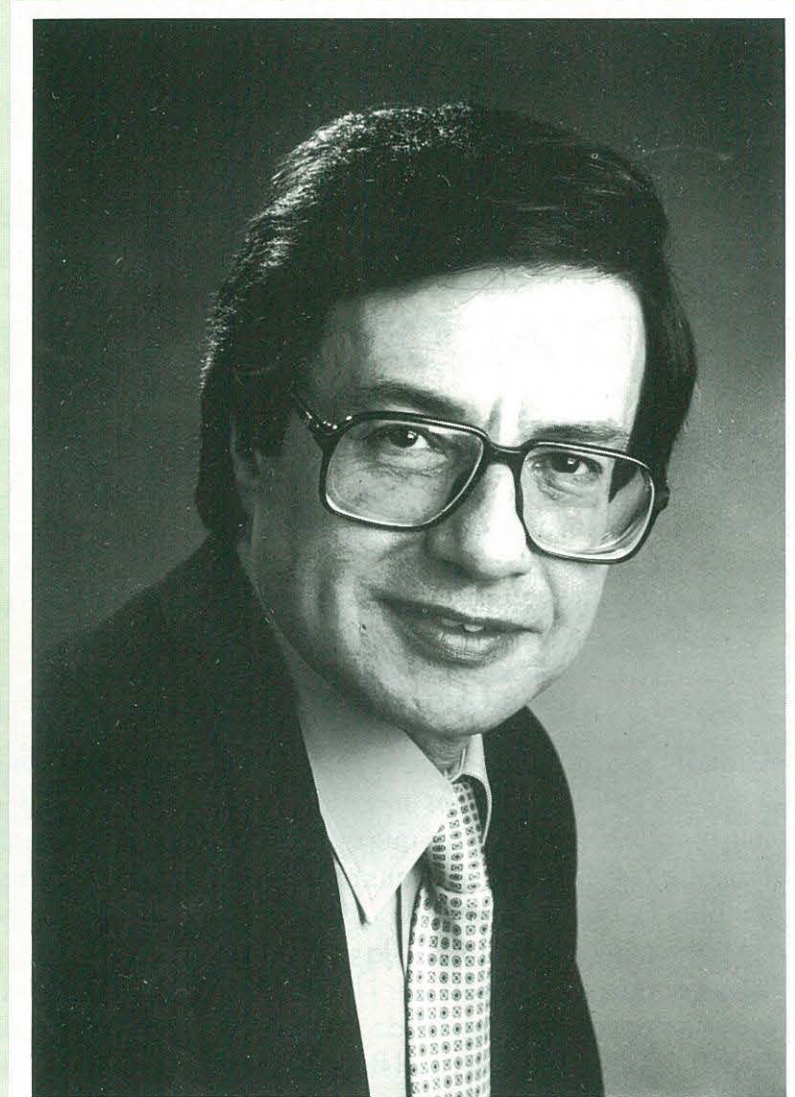

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 57 32 18 ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 72 03 63 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 72 00 07 - ULLDECONA	SUMINISTROS "LA SÈNIA" JOAN CORDOBA I SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÈNIA - ULLDECONA	Mobles A R N A U Sant Lluc, 12 - Major, 82 Tel. (977) 72 03 58 ULLDECONA
Pastisseria millán Major, 115 - Tel. 72 02 82 ULLDECONA	JMS C.B. ELECTRODOMÈSTICS c/. major, 153 - tel. 72 06 38 - 43550 ulldecona (montsià)	FINQUES AGI MÉS DE 30 ANYS DINS DEL MÓN IMMOBILIARI Tel. 57 31 36 ULLDECONA agilitat i gestió immobiliària
Carnisseria OLGA Major, 160 - Telèfon 72 04 64 ULLDECONA	Fusteria LAVEGA-BOSCH, C.B. Avgda. Escoles, 5 - Tel. 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL H Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. (977) 72 02 09 - 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 72 03 37 43550 ULLDECONA (Tarragona)	P & J FOTO-VIDEO-MÚSICA REPORTATGES FOTO/VIDEO INDUSTRIAL I MÚSICA Calvari, 2 - Tel./Fax 57 32 29 43550 ULLDECONA	AGF AGF FÈNIX Mestre Hierro, 5 - Ulldecona - Tel. (977) 72 00 48 AGENCIA SAUCH VILADOT - ASSEGURANCES
CLAUDIA LLIBRERIA - PAPERERIA OBJECTES DE REGAL - PREMSA C/. Sant Antoni, 13 - Tel. 72 05 56 ULLDECONA	R. GRAU, s.L. FERRATGES PER A MOBLES Major, 104 - Tel. 72 06 87 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tels. 72 01 89 - 72 06 20 - FAX 72 11 15 43550 ULLDECONA (Tarragona)	Forn de pa J. CASOLA C/. Murada de Dalt, 37 - Tel. 72 08 24 - ULLDECONA

Concert de l'Orfeó Ulldeconenc al Teatre Municipal. Anys 50

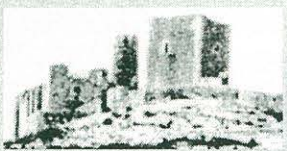
En RAMON MIRAVALL i DOLÇ
Comanador del Castell d'Ulldecona 1998

ACTIVITATS FESTES MAJORS XI DIADA DEL CASTELL Pàg. 2	CONCURS LITERARI SANT JORDI 98 Pàgs. 3-7	QUALITATS D'UN POBLE i LA PASSIÓ D'ULLDECONA Pàgs. 8-10	LA NOSTRA PUBILLA GASTRONOMIA RACÓ POÈTIC Pàg. 11
---	---	--	--

ACTIVITATS DEL CCR PER A LES FESTES MAJORS

Dissabte, dia 29 d'agost
XXVII CONCURS DE DIBUIX RÀPID

Dijous, dia 3 de setembre
XI DIADA DEL CASTELL

No hi falteu, us esperem!

XI DIADA DEL CASTELL

Per a la XI DIADA DEL CASTELL ha estat nomenat Comanador En Ramon Miravall i Dolç, cap dels SSTT de Cultura de la Generalitat a Tortosa, persona molt coneguda per la seva tasca de patrocini al progrés cultural de les nostres terres. Ens ha afalagat molt que ens hagi acceptat aquest càrrec honorífic de Comanador del Castell d'Ulldecona, i li donem les gràcies per aquest motiu.

A continuació publiquem la Salutació que el Sr. Miravall ens ha enviat per a aquesta Diada.

Salutació

Al cim d'un impressionant turó, guaitant sobre la Foia, íntegre l'orgull d'haver estat i d'ésser, altiva sobre un paisatge immens on la vegetació es manifesta en policrom verd entre el qual arreia l'olivera -aquella que muta el color al pas del jorn i que enlluerna amb argentat somriure-, entre argiloses muntanyes on impera la roca, tot allunyant-se en blaus creixents que vencen els del cel, empal·lidits per la lluminària solar, perllongant la neta i il·luminada celística de l'endormiscada Mediterrània quan es manifesta el decliu de la feixuga canícula augustal... la vella Ulldecona ha fet més rossos els seus entorns i els erosionats carreus s'han daurat entre el soliguer i la humida marinada que el Montsià vol deturar.

La vella Ulldecona és imatge, símbol, model de vila medieval, referència social, monument que centra l'antiga Ibèria o país de l'Ebre, falcada en el Port però orientada a la Mediterrània dels segles, dels pobles i de les cultures, de la civilització que emana de la pròxima ciutat que la féu la segona població del territori.

Ésser-ne Comanador, en aquesta XI^a Diada del Castell, potser que és ideal reflux del passat, projecció històrica de la vila i la nissaga que ens porta al segle XIII, quan Pere de Miravall actuà en el trasllat de la vila a la Foia. Em plauria, de fet, que el record d'una primordial fita local fos motiu de sensibilització ulldeconenca, estímul en el manteniment del repte: dignificar Ulldecona amb la restauració dels monuments, restes d'un passat que defineixen el present. Ulldecona és un tot, però és un Castell esdevingut imatge i símbol arreu de l'antiga regió històrica que justifica l'Ebre, des del Coll de Balaguer a Almenara i des d'Aragó fins al mar.

RAMON MIRAVALL
Comanador del Castell d'Ulldecona, 1998

Concurs Literari SANT JORDI '98

Tal com vam anunciar en la revista anterior (nº 96) anem a publicar a continuació el treball que va guanyar la categoria D, té com a títol "El tren de les 7,03" i l'autora és na Carme Arrufat Dalmau, com sempre, els recordem que els treballs es publiquen tal com es van escriure, no han estat corregits ni modificats.

CATEGORIA D

EL TREN DE LES 7,03

Arriba amb el temps just. Sort que porta l'abonament i no s'haurà d'entretenir comprant el bitllet. L'aire fred li espetega a la cara. Són les set del matí. Comença a clarejar sense afanyar-s'hi massa.

La Natàlia obre la porta de l'estació. L'escalfor de l'interior l'embolcalla. Travessa el vestíbul calent i atapeït de gent, més del que seria habitual. Alguna cosa no funciona, pensa. Què hi fa tanta gent aquí, quan només manquen dos minuts per a la sortida del tren? Segueix caminant. Un mal pensament li passa pel cap: la setmana passada van sortir alguns trens amb retard. El seu, el de les 7,03 només va rebre un dia, però la va fer arribar tard a classe.

Obre la porta que dona a l'andana. Aquesta és inusualment plena de gent. A les vies, un tren tancat i buit jeu mandrosament. Ja fa un parell de setmanes que hi ha irregularitats en les sortides per unes negociacions dels maquinistes. Ho comentaven l'altra dia, durant el viatge, dos treballadors de les vies. Que sembla que no els pagaven com a nocturna l'hora que va de set a vuit i els maquinistes durant aquesta estona feien el ronsa tant com podien.

S'ha estat aturada a l'andana i veu la gent inquieta. Corren rumors que el tren no surt, però la megafonia sembla inexistent.

Una dona crida:

- Hauríem de fer com a Madrid! Cremar-ne algun! Ja s'espavilarien llavors. Però, com que no som un públic conflictiu, passen de nosaltres!

La Natàlia es mira el rellotge: les 7,06. Fa un quart de volta i es dirigeix al despatx del cap d'estació. Tota l'explicació que aquest li dona és que no hi ha maquinista i per tant, el tren de les 7,03 no surt.

Ella demana el llibre de reclamacions i comença a escriure amb pols segur, en un paper que duu per capçalera:

"FOLIO 40"

"Dilluns, 6 de Març,

Avui el tren de les 7,03 no ha sortit. L'explicació del cap d'estació és que "no hi ha maquinista". Em sembla una explicació poc seriosa per satisfer un centenar de persones que són a l'andana passant freqüent i que han fet l'esforç de llevar-se d'hora per agafar aquest tren i arribar puntuals a la seva destinació.

Ja fa un parell de setmanes que el servei presenta irregularitats i, com sempre, els perjudicats en som els usuaris.

M'agradaria i crec que ens mereixem una conducta més competent per la seva part.

Natàlia Ribó"

Surt del despatx. Així rebenti, s'haurà d'esperar fins que surti el tren de les 7,35. Vaja! La primera classe espifiada!

La Natàlia es mira la gent de l'andana que segueixen queixant-se i fent supòsits sobre allò que haurien de fer però que, evidentment, mai no faran. Agafa la còpia del "Folio 40" i se la mira amb satisfacció.

N'estic fins als collons! Així no es pot treballar tranquil! Quines ganes tenia d'arribar a casa. Tot són problemes. Quan un temporal no es carrega les catenàries o les conduccions, són uns trinxeraires que han destrossat els vidres d'un vagó i quan no, com ara, els maquinistes tocant els pebrots per una maleïda hora.

Collons! Que els la paguin, no? Però ells que no putegin el personal, perquè quan el servei no funciona, i últimament és cada dia, tot va a espetegar damunt meu. És clar! Sóc el cap d'estació!

Sí, sí, però només ho sóc per aguantar els xàfecs. Però per resoldre feinetes, no sóc ningú. Cony! Que avui li he dit vint-i-cinc vegades al Rodri que s'enfilés al collons de màquina i que tirés avall. I ell, que no, que així és com s'aconsegueixen les coses. I tota la gentada a l'andana, amb cara de voler-me matar... I quan em tanco al despatx, llavors ve l'estudianteta a omplir un full de reclamacions. És que n'hi ha un tip. I el supervisor d'estacions trucant i tornant a trucar:

-Pedro, segur que no pots fer res per tal que aquesta unitat surti ara? Hòstia, Pedro, que al final tindrem merder tots, que aquí no circula ni déu i no hi ha cap convocatòria formal de vaga concedida!

Pedro, Pedro! Punyeta! Què s'han pensat? Que sóc Déu, jo? No! Sóc un pobre desgraciat que em

llevo a les sis del matí i que aguanto totes les bronques i tràngols que em cauen a sobre. Em sembla que, si això segueix així, agafaré la baixa.

Baixa del cotxe i mentre el tanca, la Natàlia s'adona que fa força fred. Avui ha anat en cotxe a l'estació perquè s'ha endormiscat i ha vist que no podria agafar el tren de 2/4 de 7 que, degut al fet que entra de ple dins horari nocturn, no genera problemes. Des de dilluns passat, que va arribar a la Facultat a les deu, per culpa del desgavell dels trens, ha baixat tota la setmana amb el de 2/4 de 7. Però avui, potser pel fet de ser divendres i que ja s'ensuma el cap de setmana, es deu haver relaxat massa, i...

Entra a l'estació. No li cal esperar a escoltar la megafonia, que d'altra banda no sap ni per què la tenen. La quantitat de persones dretes en el vestíbul de l'estació i l'andana, li deixa ben palès que avui tampoc no sortirà el tren de les 7,03.

Veuen cares conegudes, gent que d'agafar cada dia el mateix tren, se li han arribat a fer familiars. Se'ls veu indignats. Alguns s'organitzen per marxar amb cotxe. D'altres no semblen tenir més opcions que la d'esperar i restar en mans del destí.

La Natàlia passa enmig de la gentada i es dirigeix al despatx del cap d'estació.

FOLIO 44

"Divendres, 10 de Març,

Avui TAMPOC no surt el tren de les 7,03. A l'andana hi ha al voltant de cent persones esperant i ni tant sols s'està notificant res per megafonia. Em sembla indignant com funciona el seu servei.

Què creuen que he de fer dilluns vinent? Em llevo i provo sort? Em llevo més d'hora i agafo un tren nocturn, tal com ja he fet algun altre dia?

Em sembla que aquesta situació constitueix una manca de respecte envers els usuaris. I ja fa un pilot de dies que es va repetint. Si els maquinistes han decidit fer vaga de 7 a 8, si us plau, facin vostès el favor de notificar-ho als mitjans de comunicació. Però, allò que no pot seguir és aquesta situació arbitrària en la qual, sense avisar i sense saber què succeeix exactament, ens anem trobant, dia rere dia, amb una circumstància que comença a esdevenir galdosa.

Senyors! Han pensat en el pobre paper que fan fer a aquest bon home del cap d'estació, que mentre rep les nostres queixes no pot fer altra cosa que dir que no sap res i que mirarà d'arranjar-ho tan aviat com pugui? Han pensat en la quantitat de gent a qui perjudiquen i als quals potser els descomptaran diners del sou per retards? I els estudiants, que acabem bescanviant seixanta minuts d'alta sapiència per seixanta minuts de fresca a l'andana?

Així no es va endavant! De cap manera! Facin el favor d'arreglar ràpidament els seus assumptes amb els treballadors i procurin aplicar-se en donar un bon servei.

Natàlia Ribó"

- Sí Conxi, Ja t'ho resoldré jo, això també! N'estic fins als pebrots! No s'ha espavilat mai, la Conxi! I com que jo li trec totes les castanyes del foc, encara menys. Està a les antípodes de l'estudianteta bufona que ve tota sola alguns matins a fer reclamacions.

Però, en el fons, no sé si m'agradaria que la Conxi fos tan decidida com aquesta noieta. Em sembla que això ens portaria més problemes que beneficis. No, no... millor així. Ja li seguiré fent jo les gestions complicades i no insistiré gens perquè s'espavili. Després, s'espavilen massa i encara en sortiria escaldat.

De totes maneres, aquella noia té alguna cosa que m'intriga. Ara mateix, per què torno a estar pensant en ella? Si ni tan sols sé com es diu... Això és fàcil. Demà llegiré el què ha escrit i miraré el seu nom.

Apa! Ara m'ha picat la tafaneria per saber com es diu... té un aire que em cau bé, encara que ompli fulls de reclamacions. Avui ha escrit una bona estona. Jo me la mirava, mentre ella, concentradíssima, lligava la seva explicació. Ha omplert tot el full. He pensat que després el llegiria, però s'ha girat feina i més tard ja no hi he tornat a pensar. Però demà serà el primer que faci.

Travessa el pont de l'estació. El terra és lluent i sembla relliscós. Deu fer fred, però va amb la calefacció del cotxe al màxim i avui encara no ha pogut tastar la fresca. Ha baixat en cotxe premeditadament. No pot permetre's el luxe de saltar-se la primera classe. Així és que si el tren no surt anirà a

Barcelona en cotxe. De totes maneres, ho ha de provar, perquè el tren resulta molt més econòmic i no té la butxaca com per fer gaires excursions a la gasolinera...

Aparca. Abans d'entrar a l'estació ja veu el panorama. No caldria entrar. Ja pot girar cua i marxar, però... alguna cosa l'estira cap endins. El vestíbul ple, les andanes plenes i el tren mandrejant en la via. Agafa aire. Fa un cop d'ull general i decideix anar a fer la reclamació. I tant!

Vaja! El cap d'estació segur que ja la deurà conèixer. La setmana passada li va omplir dos "Folios". Ah! Però avui està decidida, fins i tot, a agafar-s'ho en conya. Com que tampoc no serveix de res, no cal que l'escrit sigui tan eixut. Al cap i a la fi, això és el que s'esperen. Potser si els sorprèn amb un escrit original i desenfadat, tingui més efecte...

Entra al despatx del cap d'estació amb un somriure d'orella a orella. Diria que aquest home se la mira amb simpatia. Mentre ell treu el bloc de reclamacions del calaix, la Natàlia està posant el bolígraf a punt.

FOLIO 46

"Dilluns, 13 de Març,

Em pregunto què hauré de dir, quines paraules hauré d'esgrimir per arribar-los al cor?

Podria repetir-me dient que avui, el tren de les 7,03 tampoc no ha sortit. Però, fiblonejaria les seves ments aquesta informació?

No ho crec. Com tampoc no crec que aquest món gaudeixi d'un ordre just, ni tampoc crec que sigui pecat tenir pensaments impurs. Tantes plomes incòmpreses, tants escrits no llegits al llarg dels temps que, un de més, tant hi fa...

La meva ànima està sadollada d'il·lusió per poder-los enviar aquestes paraules en nom de tots els germans i germanes que passen fred en l'andana, mentre el seu tren resta immòbil, aturat i sord als seus precis.

El ferro és incommovable! Potser se'ls hagi encomanat a vostès alguna qualitat ferrosa? Tant de bo no fos així i els meus precis llastimosos arribessin a la seva destinació.

Incondicionalment seva,

Natàlia"

Collons! M'està fotent nerviós, aquesta mossa. Estic atabalat. Ja m'he llegit tres vegades els seus escrits. El d'avui és genial. A veure... tinc un paper...ui! que no em quedi a la butxaca de la camisa, perquè si me'l troba la Conxi, hi pot haver merder. Té, mirar-te'l: Natàlia Ribó - 283 80 53...

Quina bestiesa, noi! Apuntar el seu telèfon... Ho he fet per si de cas no la veia més. Sempre em puc inventar alguna excusa o fer-la passar a signar un no sé què, o convidar-la a un cafè per rescabalar-la de tantes tardances provocades per la meva estació.

No em puc treure del cap el final "Incondicionalment seva, Natàlia". Meva? Oh! Ja m'agradaria. Quin coco que ha de tenir la nena per guixar tot el què ha posat avui. És irònica i a mi m'encanta que sigui així.

M'agrada que mentre escriu, el serrell li tapi gairebé els ulls, foscos i lluents quan em fita, en entrar al despatx, per demanar-me el llibre de reclamacions. El seu cabell recte, negre i sedós fa aigües tornassolades sota el llum de peu de la meva taula.

Avui l'he convidada a seure en la meva cadira i jo m'he quedat dret al costat, fent veure que inspeccionava un llibre de rutes... Així me l'he poguda mirar tota l'estona.

Quan se n'ha anat, m'ha quedat el despatx impregnat de Natàlia, d'una olor fresca i fugissera, tan fugissera com ella.

Sap perfectament que li tornarà a tocar de marxar en cotxe, com abans d'ahir, però no pot resistir la temptació de passar per l'estació. Ara és com una atracció. No sap què és exactament allò que l'atrau. Potser és la situació en general, o potser la història que s'està muntant amb les reclamacions literàries. Li sembla que té al cap d'estació ben al·lucinat. Abans d'ahir va arribar a pensar, per la forma en que ell se la mirava, que si no fos perquè ell pertany al bàndol enemic, per dir-ho d'alguna manera, quasi l'hauria ajudat a omplir el full.

Què deu pensar després, quan s'ho llegeix? Perquè s'ho deu llegir algú, no? Algú es deu llegir tot això que ella escriu... Tot i que, tant se val, encara que no s'ho llegís ningú, li sembla que ho escriuria igualment.

CAJA DE MADRID

CAIXA D'ESTALVIS

PRODUCTES I SERVEIS INFORMÀTICS

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS
EQUIPS D'OFICINA
PROGRAMES A MIDA I STANDARD

Plaça Sales i Ferré, 14
Telèfon (977) 57 32 57 - Fax (977) 72 08 97
43550 ULLDECONA (Tarragona)

olivetti

SYSTEMS
PARTNER

FOLIO 50

"Divendres, 15 de Març,

N - No, no, no surt avui tampoc, aquest trenot!
A - Al capdavant, què hi puc fer? Escriuré avui també.

T - Tant se val. Amb gent com vostès, ni amoïnar-se, no cal.

A - Això és un model de reclamació d'estil rococó.

L - La meva mare no en té ni idea que em dedico a això.

I - I segur que tornaré. I si cal, cada dia, també.

A - A reveure, adéu-siau. Senyors, quedeu-vos en pau.

Natàlia"

Està encantadorament torrada aquesta Natàlia. És genial, recony! Tot això té aquesta mossa dins del cap, a les set del matí? Doncs no vull pas veure com li funciona el terrat quan està ben desperta...

M'estic posant nerviós. Estick fent bestieses. Passejo a les butxaques les quatre fotocòpies de les seves reclamacions. I les desplego i les llegeixo i me les torno a llegir. I em meravello que aquesta mossa tingui tanta imaginació i el seny tan afuat.

Avui ni s'amoïna a aparcar bé el cotxe. Al cap i a la fi, només són cinc minuts. Cinc minuts d'èxtasi, però. Entrar, escriure i sortir renovada d'haver posat el seu cap a la corda fluixa durant un breu espai de temps, a aquestes hores, i veure com se sent. Cada dia li dona sorpreses el seu meravellós cervellet.

L'encurioseix el cap d'estació, tan amable amb ella que en canvi, l'únic que fa és omplir-li el quadern de queixes. Ei! Però quines queixes, eh?

FOLIO 51

"Dijous, 16 de Març,

El matí és fresc. L'andana atapeïda. Els rails es fonen en la boira, desapareixent, tornant-se inexistents. És la metafísica dels rails. Avui tampoc no salparà el tren que m'havia de dur cap a tu, oh, Barcelona!

El meu cor bateja en la fosca. Sota el fluorescent ròneg, la meva ploma escriu frases, a voltes inconnexes, que es fonen en la boira del bloc immens. Paraules i paraules. Però, quina força tenen les meves paraules?

L'única paraula amb força és la que m'enduc amb mi: el meu nom,

Natàlia."

Estic francament neguitós. Aquesta noia, la Natàlia, m'està fent perdre el cap. Demà em deixo i la convido a sopar. He de trencar el gel com sigui. Li lloaré els escrits que, d'altra banda, si això dura gaire, no em cabran a les butxaques. Els duc a sobre.

...Ja ho sé! Li demanaré que em faci una dedicatòria en les meves fotocòpies. Una dedicatòria exclusiva per a mi. "Per al Pedro, que ha suportat amb estoïcisme..." No, no! Així, no. És igual. Que hi posi el que vulgui, però per Déu, que signi, que signi amb aquesta lletra entre ingènua i malèvola que fa servir quan posa Natàlia... Natàlia, Natàlia...

Quina merda! Mira-te'l, el Rodri... Ja s'ha enfilat a la seva locomotora, com tot un maquinista responsable, el molt *gilipolles!* Que tinc raó, que allò que li vaig dir l'altra dia el va fer reflexionar i que és veritat, que ell no hi té cap dret a perjudicar tanta gent, així és que avui, el tren de les 7,03 surt.

Hòstia! Avui, no! Només vull un dia més, només necessito un sol dia, només avui per parlar amb la Natàlia.

Li he dit al Rodri que s'ho pensés bé, que això no era solidaritat amb els companys i que no era així com s'aconseguien les coses. M'ha mirat amb un somriure ple de sornegueria i se n'ha anat a començar d'escalfar la màquina.

Però això és un desastre. Si el tren surt, la Natàlia no vindrà a escriure i jo necessito un altre escrit seu i encara una vegada més de veure-la asseguda a la meva cadira, concentrada en el seu text. Només avui i ja en tindria prou...

Com m'ha mirat el Rodri quan li he dit:

- Ei tio! Vinga, no ho facis! T'ho demano com a un favor personal, només per avui...

M'ha contestat que estava ben sonat. I potser tingui raó. Ben sonat per aquesta Natàlia i els seus escrits.

Collons! Les set i un minut! Val més que surti a l'andana a controlar com va tot. Em cago amb el Rodri dels pebrots!

Això de llevar-se amb un estímul fort com aquest li posa en funcionament fins les últimes neurones del seu cervell. No s'hauria imaginat mai, la Natàlia, que escriure en un llibre de reclamacions de la Renfe pogués resultar tan excitant i il·luminador. Li vénen idees esbojarrades. Aquesta nit s'ha despertat un parell de vegades i se li acudien fragments per a un poema que escriurà avui en el "Folio" que l'espera cada dia, especialment reservat per a ella.

No ho pot evitar però, des que s'ha llevat, va reconstruint les frases en el seu cap. La metàfora del vi li ha sortit rodona. Sí! Molt bé. I si, aprofitant que el semàfor està vermell, s'ho apuntés? No fos cas que se li oblidés...

No. L'anirà repetint mentalment com ha fet des que s'ha llevat. Avui s'hi lluirà. El títol del poema és "El tren que mai no surt". És un títol perfecte. "El tren que mai no surt, no m'allunya del meu poble.

Em vol presonera en la seva andana..." Impressionant. Llàstima que els folis són limitats, perquè mentre es prenien el cafè amb llet, se li ha acudit un conte genial. Quina idea! Sí. Un conte de follets entremaliats que es fiquen dins els trens i no els deixen arrancar. El guardarà per dilluns. Això! Serà un conte màgic: el conte dels follets del tren. Bingo!

Aquest carai de tren i la fresca de la matinada li fan brollar les idees. Ui! potser no podrà esperar a dilluns! I si ve demà pel conte i dilluns fa un salt en el temps i l'espai i escriu com si es tractés d'una dama de l'oest americà, de començaments de segle a qui la diligència ha deixat en terra...? Tindria conya!

Per dimarts, sí, per dimarts es ficarà en la pell d'una espia russa a qui el transsiberià es nega a traslladar a Bladivostok.

La Natàlia arriba a l'estació. Duu el bolígraf a la butxaca. Són les set i dos minuts. Obre la porta del vestíbul disposada a que el seu poema passés a la posteritat gloriosa del "Folio..." Quin número li tocarà, avui?

Sent per meqafonia: "En breus instants efectuarà la seva sortida el tren estacionat en la via dos, amb destinació a Barcelona..."

Travessa el vestíbul buit. Surt a l'andana i clava

els ulls en el comboi atestat de gent, tots ben asseguats en els seus compartiments.

En l'andana, només dues siluetes, dues ombres: ella i el cap d'estació, amb la barra vermella, a punt per donar la sortida. La Natàlia se'l mira. Nota els ulls d'ell clavats en ella. Fica la mà en la butxaca. El bolígraf li queda entre els dits, el toca, li ressegueix el llom i el deixa caure altra vegada al fons del butxacó de la jupa.

De sobte, tot és confós. Dubta uns moments, però la imatge del tren a punt de sortir la xucla i, instintivament, apressa el pas. S'arrapa a l'agafador de ferro i s'hi enfila. Nota l'escalfor acollidora. La calefacció al màxim, com sempre. Però quan al carrer fa tan fred, s'agraeix.

D'allà estant, veu el cap d'estació a baix a l'andana, al davant de la porta tènue il·luminada pel llum de sobretaula del seu despatx. Allà, dins d'aquella cambra rònega hi ha un tresor: un bloc de "Folios" que la inspiren i l'estimulen de manera demoniaca.

Una força interna la sacseja. Salta de cop els dos graons del tren i ja torna a ser a l'andana. A fer punyetes la primera classe! No sap què farà, però ha de pensar, ha de pensar com canalitzar tot això que porta a dins i que la crema si no ho pot deixar sortir. I si li demana un bloc de "Folios" caducat?

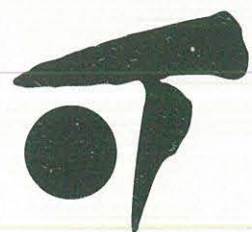
De sobte, s'adona que està ben sola. Ella i el tren de les 7,03. El cap d'estació ha desaparegut. El tren resta immòbil en la via, il·luminat, calentet i ple de gent. Els ulls se li'n van cap al despatx. D'allà en surt ara, amb pas decidit el cap d'estació. No duu la barra vermella. Sembla que camina directament en direcció a ella. I somriu.

Collons! Ja està. Si ells, els maquinistes es poden muntar el rotlló de "fer vaga sense vaga", un dia darrera l'altre, jo també ho puc fer. Si més no, per a una estona. I com que aquí el tren no surt fins que a mi em passi pels pebrots, ara ho veurà el Rodri...

Carai! que preciosa està avui la Natàlia! De lluny, no me n'havia adonat.

- Perdó, senyoreta. Sento que finalment i a causa d'un trasbals del personal, produït a darrera hora, el tren de les 7,03 avui tampoc no sortirà... (com somriu, la punyetera) ...Si té vostè ganes de formular alguna reclamació, l'acompanyaré amb molt de gust al meu despatx...

FI

Caixa Tarragona

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

A continuació, i principalment per als que no van poder assistir a l'acte, els publiquem el resum de la conferència que En Pere Sans i Arasa va fer a la Setmana Cultural sobre "La Passió d'Ulldecona".

QUALITATS D'UN POBLE i "LA PASSIÓ D'ULLDECONA"

Ulldecona i les entitats

A Ulldecona, si repassem la història, vorem que la nostra personalitat o la nostra idiosincràsia -manera de ser- és la mateixa: segueix essent molt similar durant el transcurs del temps.

Des de que tinc ús de raó i en tot el que he trobat fet d'abans, sempre he vist que les entitats, siguin culturals o socials, tenen una gran durada, segueix amb el mateix nom o amb un altre, lo que vol dir i confirma que han seguit una part molt important de la nostra història.

A Ulldecona hem estat, en algun temps, o potser ara també segons com es mire, el que podríem denominar un poble dels "elegits". I dic això perquè la riquesa estava molt repartida i, en conseqüència, no hi havien ni grans rics ni pobres sense res. I això potser portava el que la gent estigués més unida o més disposada a ajudar-se en les feines, siguin del camp -que és el que predominava més-, o en alguna de les necessitats que també sorgien en aquells temps.

Aleshores, si repassem la memòria, veurem que hi ha unes entitats o societats i que algunes, des del seu inici, tenen més de 100 anys d'història. Com a exemple en posaré algunes. La Comunitat de Regants, amb la gran problemàtica de l'aigua -el ser o no ser d'un poble-, des de que es van fer les primeres sèquies, pensar en embassaments d'aigua, acabar el pantà d'Ulldecona i fins avui, són més de 100 anys d'història en esta continuïtat que segueix regint la Comunitat.

La Banda de Música que, amb diversos noms i inclús amb diversos models organitzatius, també esta documentada la seva antiguitat de més de 100 anys.

El Calvari, on un grup de persones es reuneixen fa 100 anys i edifiquen un calvari que és l'orgull del poble i és alabat per tots aquells que el visiten de fora.

El Sindicat de l'Oli, amb el seu edifici modernista obra de l'arquitecte Cèsar Martinell -discipul de Gaudí-, avui representat per la Cooperativa Agrícola, amb prop de 100 anys d'història i que va tindre que canviar de nom durant la guerra.

L'Orfeó Montsià, amb més de 75 anys d'història, va fer una gran tasca cultural i ens ha deixat un Casal -l'actual Teatre Municipal- com a testimoni de la seva personalitat. Avui el representa l'Orfeó Ulldeconenc, ja amb més de 50 anys amb el nou nom, però on han cantat el antics orfeonistes, els seus fills i els seus néts.

Més recentment, el Centre Cultural i Recreatiu amb 50 anys d'història i un gran treball fet en el camp cultural, en el de l'espeleologia i el muntanyisme.

La Passió d'Ulldecona, amb 43 anys d'antiguitat, nascuda del Centre Cultural i Recreatiu, però que ha assolit un gran renom i importància.

El Club Joventut té ja 25 anys i unes bones instal·lacions, fruit del seu treball, i està preparant al jovent en els seus esports preferits i essent també un lloc d'esbarjo.

El Centre Excursionista, amb 20 anys d'història, tenen un refugi dedicat al gran muntanyenc Doctor Aiguadé -un dels impulsors del muntanyisme a Catalunya- i que han comprat finques als barrancs de l'Astor i la Carbonera a la Serra del Montsià.

I així podríem seguir repassant entitats que, a tothom que les coneix, li causen sorpresa i admiració.

La Passió d'Ulldecona

I ara parlem de La Passió i veurem com, durant totes les èpoques i en tots els llocs -com a actors o formant part de les Junes Directives-, hi han pagesos, metges, treballadors/es de fàbriques, advocats, notaris, empresaris, intel·lectuals, ames de casa, joves i grans. Perquè jo crec que a Ulldecona, al tindre la riquesa prou repartida i problemes bastant semblants, hem tingut necessitat de diàleg i cooperació, cosa que ha afavorit un ambient per crear societats, buscant la col·laboració de persones de diferents nivells culturals, perquè el que ha tingut interès en transmetre és aquell que tenia més estudis, rebent tot el suport del qui no té formació que era qui tenia més necessitat de poder-la rebre.

I així, igual que la riquesa molt repartida va afavorir la unitat entre les persones, en el camp de la cultura ha creat una força per a la creació d'entitats i per al seu manteniment durant el transcurs dels anys. I, gràcies a una burgesia vàlida, a uns treballadors participatius i a uns intel·lectuals que han estat a l'altura del seu poble, s'ha pogut continuar la història de cada entitat, cosa que no deixa de ser una gran riquesa. Ara, sols ens faltaria trobar unes persones que recopilessin i editessin un llibre de tots aquests grans treballs fets per les entitats, per tenir-ne la deguda constància.

La Passió d'Ulldecona, en estos 43 anys, -fixeu-vos bé- és de les que més història ha creat i ha viscut en poc temps. I això que tenia un camp molt reduït, perquè l'únic que teníem, veritablement, cada any era fer les

representacions. I aquest tipus d'espectacles són o han d'estar representats com un gran espectacle. I un gran espectacle necessita molta inversió, en decorats, lluminotècnia, so, efectes especials. Però s'aconseguia amb la força de tots -i dic de tots, perquè cadascú aportava al seu finançament segons el que tenia-. Per això he parlat d'una burgesia vàlida, d'uns treballadors participatius i d'uns intel·lectuals a l'altura del poble.

I ara vull fer una explicació dels problemes tan poc generalitzats:

finançament avulsos crèdits
decoracions muntatges llums
escenògraf (un gran professional: Andreu Vallvé Ventosa).

També comencem a fer reformes en l'obra. Van començar, en particular, els intel·lectuals a creure que s'havia de pujar de nivell, donar més espectacle i qualitat en els textos i lo que, a altres llocs estaven anquilosats en els mateixos llibres o guions, perquè -val la pena dir-ho- és molt difícil deixar un text i començar-ne un altre, aquí es va canviar el llibre varies vegades.

Explicació

Drama de Jesús (1955), de tres en fem un.

Canvi per un text en narracions als muntatges de quadre a quadre.

Nou text de Josep Mª Junyent i Quintana

I el dia que va vindre a La Passió a una sessió per a la premsa, Josep Mª Junyent i Quintana, periodista i el millor crític de teatre a Catalunya i un dels millors de tota Espanya, a l'acabar la representació, vam anar a preguntar-li que ens donés la seva opinió. Per cert, els altres periodistes no la van voler donar fins que ell no parlés i escrigués.

Explicació

Pagesos no crítica teatral

Ferrers, fusters busca els valors humans dins del teatre que representen.

I va dir: "El que sí que vull fer-vos és una pregunta, de qui és l'obra que feu?" I li vam contestar que de tres llibres o textos n'havíem fet un, havíem triat el que més ens havia agradat de cadascun d'ells i, a més a més, encara hi havia algunes intervencions del "dimoni" que les havia escrit jo mateix.

Aleshores el primer que va fer és aconsellar-nos que busquéssim una obra o una persona que ens la escrigués, perquè així tindria una mateixa línia o un mateix estil, perquè es notava la diferència de cada text o autor, i això al públic entès en teatre així com els periodistes era lo que més ens criticaven en aquell temps.

I, vet aquí que, se'ns encén la "llumeta" i li demanem que ens la escrigués ell, pensant que així amb un tret mataríem dos pardals -tenint el crític com a autor,

la crítica sempre serà més favorable, i això, sense comptar lo que ell i les seves amistats ens poden aportar, que pot ser molt-. Primer diu que no, i després ens diu que té un amic que és escriptor i que d'una manera u altra s'arreglarà...

I, mireu el que són les coses. Quan la va tenir acabada, la va regalar al Patronat de la Passió amb el nom de "La Pasión de Ulldecona" i que és la que encara avui es representa -en llengua castellana-.

Però si teníem una obra nova, un text que era el millor de totes les Passions, s'havia de pensar en un canvi de muntatge. En aquell temps, Carme Querol de Masip, bibliotecària d'Ulldecona, em va deixar un llibre en el que la posta en escena es podia fer amb fermes, jugant molt bé la llum i el ciclorama es feien "virgueries"...

I es comença a canviar el sistema. Penseu que...

Explicació

Decorats esgarrats per massa junts.

Problemes els dies de cerç i problemes els dies de blanor (humitat).

Problemes de personal -tramoies-.

Però, senyores i senyors, amigues i amics, tingueu en compte que hem de tornar a començar i, esta vegada, per l'abecedari i beceroles.

La Passió, en català, de Jaume Vidal Alcover

Però no en tenim prou i no estem prou escarmenats, que tots els membres de les Junes dels Patronats, començant pels més erudits i acabant pels menys entesos, considerem que s'hauria de fer una traducció de l'obra, en castellà, de Junyent al català i, així, poder competir al "mercat" de Catalunya amb les altres Passions, ja que teníem un millor text i una segona part molt més efectiva, i amb aquests recursos intentar atreure la gent del nostre territori -que, encara avui, és una incògnita perquè no ve gent, almenys del Tarragonès i el Baix Camp-.

La Junta del Patronat ho demana a la Diputació i aquesta, que sempre ens ha ajudat, es fa càrrec de totes les despeses i encarrega la traducció a un gran escriptor, un gran literat de la cultura catalana, mallorquí de naixement, però que compagina la seva estada entre Mallorca i Catalunya, Jaume Vidal Alcover.

Passa el temps i ¡sorpresa de les sorpreses! a l'obrir el llibre veiem que no ens ha fet una traducció, sinó que ens ha escrit una obra en exclusiva que es diu "La Passió d'Ulldecona". Segons els crítics és una obra rica en literatura i, segons l'Església, també ho és en el seu contingut evangèlic.

Jaume Vidal Alcover, després d'haver tingut uns quant contactes i poder-nos conèixer, podríem dir, familiaritzar-nos una mica millor, ens va donar la sensació d'una gran persona, molt humana, intel·ligent i, per damunt de tot, un gran professional que, acompanyat de

la Maria Aurèlia Capmany, dos persones de gran prestigi cultural i literari, sabien baixar del seu pedestal per explicar-nos i donar-nos a conèixer el seu treball, que feia anys havia començat i ara l'acabaria amb aquesta Passió, seguint la línia d'altres obres d'arrel religiosa que ell ja havia escrit.

Vidal Alcover, durant un temps, es va dedicar a escriure teatre d'arrel religiós i d'un contingut poètic i l'any 1969 va escriure una obra titulada "Oratori per un home sobre la terra" i l'any 1970 un altra "La fira de la mort", amb la que va guanyar un premi, i tenia una tercera obra començada, que havia de basar-se en l'Apocalipsi, i que l'havia deixada, alguns creien que oblidada... Però ell no l'havia oblidada del tot i, segons les seves manifestacions, d'aquesta obra va sortir el text de "La Passió d'Ulldecona" acabada precisament a l'any 1990.

Tots dos, Jaume Vidal i Mª Aurèlia Capmany, estaven molt il·lusionats i molt interessats amb l'obra. Per això ens van donar tota classe d'explicacions i disposats, tant l'un com l'altra, a tot el que fes falta. Amb els seus suggeriments -que van ser molts- però n'explicaré uns pocs, ens diu, o ens demana que no ha de ser, de cap manera, una Passió naturalista -com si es tractés d'un drama modern-, sinó que s'ha d'expressar amb el to i l'èmfasi propis de l'anomenat teatre en vers, de vegades rimat i regular, de vegades conservant un cert ritme, el vers de vuit síl·labes, és també el propi de la narrativa i del teatre catalans medievals. Vidal Alcover també ens va dir que tinguéssim molt en compte que "La Passió" era tota seguida, no una exposició de quadres, sinó que són uns passatges, en acció continuada.

I també ens va dir, el valor no està en la presentació de l'escenari, que agrada més o menys per tindre uns grans decorats, una gran luminotècnia o una gran música: sinó que, com a màxim, siguin uns motius de situació paisatgística, ja que res ha de treure l'atenció del públic del text, del diàleg interpretat pels actors. Per damunt de tot ha d'haver-hi una bona declamació i s'ha de cuidar molt el personatge que cadascú interprete.

Ara i aquí

I fixeu-vos bé que tenim dos obres, dos passions amb el nom d'Ulldecona, molt diferents, de dos grans personatges del món literari, un periodista i l'altre escriptor, que ens podem sentir orgullosos de que aques-

tes persones haguen passat i vingut al nostre poble, que els tinguéssim entre nosaltres, que col·laboressin en tot, formant part del que dèiem abans: d'aquella riquesa repartida entre els més ben preparats i els qui no ho estan tant, els qui tenen més i els qui no tenen tant, però que tots ens han ajudat a pujar el nostre nivell cultural, a fomentar un ambient de creació i treball i a saber tindre tolerància -que vol dir saber-nos respectar-. Este saber fer, que no tots ho podem dir, convertir l'ambient i la tolerància en convivència: si no s'hagués arribat a això, no es tindrien 200 persones damunt l'escenari; però com dèiem al començament, tampoc tindríem tantes entitats a Ulldecona i amb tants anys d'història.

Per últim i ja per a acabar, voldria com a company i component durant molts anys de "La Passió", component el primer any de la Junta del Patronat, ajudant de direcció de molts directors i, també, com a director, recordar a tota aquella gent que ha passat per les Juntes Directives i com a Directors d'escena, des d'aquella primera Junta del patronat al 1956. Quan repasses la memòria i quan et passes la teva pel·lícula i els veus com lluitaven! Parlo més d'aquells que no tenien relació directa amb l'escenari, perquè són els qui no tenen públic que els aplaudeixi i perquè, per regla general, d'ells només es recorda si alguna cosa surt malament i després, torna l'oblit i ningú es recorda ja més d'ells.

Per això, recordant aquelles persones que tant desinteressadament van treballar, hores i hores, dies i dies, acabo esta xerrada, amb un record que tinc per tots ells, i com a cloenda -pensant que sempre s'aplaudeix- us demano que els possibles aplaudiments siguin per ells, per als que han deixat ja aquesta vida que els seguim recordant i per als que encara estan al poble o fóra que els ho agraim sempre.

Molt bona nit a tothom!

PERE SANS i ARASA

FOTO VIDEO
*ESTUDI
*REPORTATGE
*FOTO INDUSTRIAL
*GRAFISME

ULLDECONA
MAJOR, 60
Tel. 72 0057

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
TALONARIS ALBARANS, FACTURES
TAPES D'ANELLES,
I TOT TIPUS D'IMPRESOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS

**gràfiques
montsià**

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax (977) 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

LA NOSTRA PUBILLA

Mª José Carapuig i García

RACÓ POÈTIC

AL MONTSIÀ (Cançó)

AL MONTSIÀ / M'AGRADA ANAR
ÉS TAN BONIC / PUJAR PUJAR
AMB ELS AMICS / CANTAR ESTIMAR
I DES DE EL CIM / VEURE LA MAR

TOT EL MONTSIÀ / FA SOSPIRAR
S'EIXAMPLA EL PIT / QUÉ BO EL DINAR
ELS JOCS ANTICS / EM FA PLORAR
QUAN CAU LA NIT / I HEM DE MARXAR

AI EL MONTSIÀ / TINC QUE TORNAR
ÉS UN DELIT / EL RESPIRAR
EL CINC SENTITS / MUNTAR MUNTAR
GRAN O PETIT / AL MEU MONTSIÀ

A Mercè SANS i CUCALA
de XAVI GAUXACHS

Març del 98 - Ulldecona

GASTRONOMIA

Per Mª Carmen

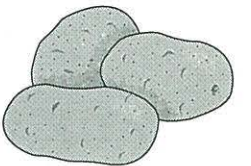
"PATATES EN BACALLÀ"

INGREDIENTS:

- 1 kg. de patates
- 300 gr. de bacallà dessalat

SALSA

- 3 tomàquets escalivades
- 3 alls escalivats
- 1 culleradeta de moca de pebre roig
- 50 gr. d'ametlla molta
- menta
- vinagre al gust
- oli
- sal

Es bullen les patates en rodanxes, posem una capa de patates, una de bacallà, cubrim en la salsa. Tornem a posar patates, bacallà i acabem en salsa.

Adornem en primentó escalivat i un ou dur ratllat.

Servim fresc.

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ
DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Josep A. Lázaro Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:

Francesc Itarte Vericat
Josep Lluís Cabañas Vidal
Joan J. Roca Labernia
Núria Ausensi Estellé
Josep A. Lázaro Puente
Isabel Bobes Castell
Mª Cinta Caballer Meseguer

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA.
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1227 - 1982

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

Imprimeix: **gràfiques
montsià**

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax (977) 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)